

Agranadors del mar.

El mar, com tots els ecosistemes, té ben ajustats els seus mecanismes de tractaments de residus. Clar que es tracta de residus orgànics, i, inclús amb eixos, l'equilibri és dinàmic i, sovint, fràgil.

Però prop de les costes habitades, sobretot les dels països de primer món, solen aparèixer les empremtes d'esta societat de consum, que no sempre digerix ben tot el que, insaciable, devora sense a penes assaborir-ho.

Algunes persones creuen que val la pena intentar esborrar o, almenys, alleugerir, eixa empremta en forma de rebutjos que els humans deixen en el mar, i dediquen temps i esforços, de manera altruista, a submergir-se a la cerca de fem, proveïdes, per tota arma, d'una bossa que va contindre sucre, com intentant endolcir l'amarg rastre dels seus congèneres.

Esta vegada és la costa de la Ferradura, però en molts altres punts de les costes espanyoles, hi ha voluntaris disposats a treballar per tots.

En el fons del mar és possible trobar tot tipus d'objectes utilitaris, tan quotidians en terra, i tan surrealistes en l'oceà; formes irreals, un extrañoplancton de ciència-ficció, que més prompte que vesprada es convertirà en bentos.

El mar i la vida faran seues moltes d'eixes formes, i les integraran, com a peces noves del mosaic marí, que acabaran complint la llei del mar: abans o després, estaran cobertes d'epífits. Al cap i a la fi, és possible que alguns d'eixos objectes s'hagen fabricat amb elements els àtoms de la qual van eixir del fons de l'oceà.

Però eixe etern i perfecte cicle de la matèria no justifica que s'use el mar com a femater ni evita alguns riscos certs i comprovats de l'abocament de residus sòlids.

Això de menys és la brutesa visual, que, al cap i a la fi, només molesta a l'espècie que l'ha provocat.

Més preocupants són les restes minúscules de, per exemple, les crides *xarxes fantasma*; *provenen* del descuit o de la deixadesa dels mariners, i es convertixen en trampes segures per als animals que naden i queden atrapats.

Amb massa freqüència, peixos i tortugues, també alguns mamífers i invertebrats, moren lluitant contra l'estupidesa humana. Perquè res hi ha més estúpid que fer quelcom que no beneficia a ningú i perjudica molts.

Les restes d'arts de pesca trenen laberints sinistres. Davall les pedres, entre les algues, sobre els corals, els fils invisibles tixen malles en què la vida queda atrapada i condemnada, llevat que altres mans diferents de les que van tendir els fils trenquen el malefici.

El plàstic és uns dels residus sòlids més danyosos en el mar. Es calcula que d'eixe material, que fa més fàcil la vida de les persones, cada any arriben als mars uns 10 milions de tones, que, en algunes zones, com el nord-oest de l'oceà Pacífic, arriben a formar autèntiques illes flotants.

D'una banda, el plàstic no és biodegradable. D'una altra, es fragmenta una vegada i una altra, de manera que no servix com a substrat i els seus restes es dispersen i immiscixen en els fons marins. Sovint, els plàstics blans apareixen com a meduses a la vista d'animals com les tortugues, que els ingerixen i poden arribar a morir entravessats

A més, molts plàstics contenen substàncies contaminants i tòxiques que, encara que, potser, no arriben a alterar la composició de l'aigua, sí que poden danyar a alguns organismes.

En realitat, els efectes més perillosos són els que no es veuen. La combustió d'hidrocarburs per part de vehicles en terra, els abocaments industrials i la sobrepesca produïxen alteracions constants i radicals en l'ecosistema marí que cap voluntari pot pal·liar.

I no obstant això, estos agranadors ocasionals realitzen una labor important que ens beneficia a tots.